

Warszawa, dnia 19 marca 2018 r.

Sygn. akt VI Ka 1064/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie :

Przewodniczący: SSO Zenon Stankiewicz (spr.)

Sędziowie: SO Remigiusz Pawłowski

SR del. Kamila Różańska

protokolant: p.o. protokolanta sądowego Anna Tarasiuk

przy udziale prokuratora Anny Lewandowskiej

po rozpoznaniu dnia 19 marca 2018 r.

sprawy K. M. syna M. i D., ur. (...) w W.

oskarżonego o przestępstwo z art. 233 § 1 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi - Południe w Warszawie

z dnia 5 czerwca 2017 r. sygn. akt IV K 781/16

zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy; kosztami procesu w postępowaniu odwoławczym obciąża Skarb Państwa.

SSO Zenon Stankiewicz SSO Remigiusz Pawłowski SSR del. Kamila Różańska

Sygn. akt VI Ka 1064/17

UZASADNIENIE

wyroku Sądu Okręgowego Warszawa – Praga w Warszawie

z dnia 19 marca 2018r.

Wyrok Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi –Południe

w Warszawie z dnia 5 czerwca 2017r. został zaskarżony przez prokuratora. Apelacja ta nie jest zasadna. Sąd Rejonowy prawidłowo przeprowadził postępowanie, nie dopuszczając się dowolności w ocenie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego. Ocena ta, dokonana z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, nie wykracza poza ramy sędziowskiego uznania, nakreślone w art. 7 kpk. Zarzuty środka odwoławczego sprowadzają się w sposób oczywisty do polemiki z prawidłowymi ustaleniami Sądu, wyczerpująco uargumentowanymi w uzasadnieniu orzeczenia.

Autor apelacji koncentruje się na wykazaniu, że przesłuchujący oskarżonego funkcjonariusze Policji nie mieli powodu, by wywierać na niego niedozwoloną presję w celu wymuszenia zeznań obciążających G. I.. Najwyraźniej zaś wydaje się nie dostrzegać, że – jak trafnie podnosi Sąd w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia – wersja zdarzenia, jaką należy odczytać z treści zarzutu jest nie do przyjęcia tak w zgodzie z zasadami logiki, jak i doświadczenia życiowego. Otóż

należałoby wówczas przyjąć, iż zatrzymany w mieszkaniu I. jego dobry kolega, przebywający tam z koleżeńską wizytą, w jego obecności, dobrowolnie wyraził zamiar udania się z funkcjonariuszami Policji służbowym radiowozem do komisariatu, by równie dobrowolnie obciążyć go tam zarzutem czynu nie popełnionego. Powodów takiego postąpienia nie sposób doszukać się w materiale dowodowym sprawy, trudno też byłoby dociec, dlaczego po złożeniu obciążających kolegę zeznań znów doszło pomiędzy nimi do wskazanej przez autora apelacji komitywy skutkującej wzajemnym uzgodnieniem stanowisk.

Trafnie wywodzi Sąd orzekający, że nie kwestionujący przewiezienia oskarżonego do komisariatu funkcjonariusze nie sporządzili protokołu zatrzymania. Nie potrafili też wskazać, dlaczego nie wystawiono wezwania na przesłuchanie w charakterze świadka, ani też jakie okoliczności zadecydowały

o konieczności niezwłocznego przesłuchania osoby, której nie podejrzewano

o popełnienie czynu zabronionego. W konsekwencji, mając na uwadze oczywiste naruszenie zasad postępowania w sprawach tego rodzaju, uprawniony był Sąd do uznania za wiarygodne wyjaśnień oskarżonego, z których wynika, że złożył on zeznania w warunkach wyłączonej swobody wypowiedzi.

Argumentacja autora środka odwoławczego ma na celu wykazanie, że oskarżony działał w warunkach nie skrepowanej swobody wypowiedzi,

a zebrany w sprawie materiał dowodowy ma niezbitnie dowodzić, że niezgodnie z prawdą obciążył on G. I. zarzutem czynu nie popełnionego. Najwyraźniej jednak skarżący nie dostrzega, że u podstaw umorzenia postępowania wobec tego ostatniego legła konstatacja, iż „zeznania złożone w tym zakresie przez świadka K. M. (obecnie oskarżonego) należy traktować z dużą dozą ostrożności procesowej z uwagi na całkowicie rozbieżną ich treść” (k. 87 akt sprawy). Skoro zatem „wątpliwości ujawnione w tym zakresie nie są możliwe do wyjaśnienia” w sprawie uprzednio rozpoznawanej, to nie sposób dociec skąd pewność co do tychże samych okoliczności w sprawie będącej przedmiotem niniejszego rozpoznania. Nie znajdując odpowiedzi na tak postawione pytanie i mając na uwadze, że podzieleniu argumentacji skarżącego staje na przeszkodzie stanowcza regulacja art. 5§2 kpk, należało zaskarżony wyrok utrzymać w mocy.